

“Ифет”: Продължението сезон 2, еп. 48 (88)

“Бетюл изгонва Ерхан от дома си”

във вилата извън Истанбул

Дилек: Не ти стиска да ме убиеш, нали? ***клати глава***

Нил: Мога да го направя, но все още си ми нужна. ***сваля пистолета***

Дилек: Ти не разбираш колко е напечено положението, държиш се сякаш нищо не е станало!

Нил: А ти какво очакваш да правя? Да изпадам в паника като теб ли? ***вика***

Дилек: Погледни се, погледни се! Не мога да те позная, от онази Нил, която помня, вече няма и следа, в теб се е вселил някакъв дявол!

Нил: Ха-ха-ха! Не ме разсмивай! ***смее се***

Дилек: Първо убихме Джемил, след това го направихме и с Ифет, простреляла си Ерхан, а сега държим и заложник. Осъзнаваш ли докъде стигнахме?

Нил: Да, много добре разбирам, но това е част от играта, длъжни сме да го направим, ако не искаме да ни заловят!

Дилек: Какво, длъжни сме да убиваме невинни хора ли?

Нил: Не сме убили никого. Елиф ще остане малко така, докато нещата се поуспокоят, а след това с теб ще избягаме надалеч. ***усмихва се***

Дилек: Колко спокойно го казваш само, сякаш ще правим сватба!

Нил: Стига си драматизирала!

Дилек: Кога ще задействаш нещата? Откакто сме тук, все повтаряш да оставя всички в твоите ръце, а не правиш нищо!

Нил: Добре, тогава още утре ще се заема с всичко! Отивам в Истанбул...

Дилек: Какво ще правиш в Истанбул? Полицията е по следите ни!

Нил: Знам какво да направя, още тази седмица ще избягаме надалеч! ***замечтано***

вечерта

в дома на Бетюл

Асуман: Хайде, дъще, хапни нещо, моля те! ***тъжно***

Бетюл: Не искам, остави ме! ***очите ѝ се насълзяват***

Асуман: Недей, мила, не страдай! Джемил вече е на по-добро място.

Бетюл: Остави ме! ***бута я***

Асуман: Ерхан, поне ти сложи нещо в устата си!

Ерхан: Благодаря ти, но не съм гладен!

Асуман: Не може така, трябва да хапнете нещо, знам, че страдате, но животът продължава, това е положението! Да не мислите, че ми е хубаво да Ви гледам така? Съвземи се, Бетюл! Дори аз не бях толкова съсипана, когато баща ти почина! За едни животът продължава, а за други приключва! Трябва да бъдеш силна!

Бетюл: Как, как?! ***плаче*** Джемил си отиде майко, отиде си!

Ерхан: Успокой се, Бетюл! ***опитва се да я прегърне***

Бетюл: Махай се! Махай се от дома ми! ***бута го*** Ти си виновен, ти! Ако ме беше послушал и беше предал сестра си в полицията, сега нищо нямаше да се случи! Махай се, не искам да те виждам повече! ***плаче***

Асуман: Бетюл, какво правиш, дъще? Моля те, недей! Ерхан няма никаква вина! ***дърпа я***

Бетюл: Той е виновен за всичко, той!

Ерхан: Бетюл?! ***изненадано***

Бетюл: Стой далеч от мен и семейството ми, ясно ли ти е? ***бута го навън*** Повече не искам да те виждам! ***тръшка вратата***

Асуман: Бетюл, какво направи? ***учудено***

Бетюл: Остави ме намира, писна ми от всички! ***качва се по стълбите и се затваря в стаята си, след което започва да плаче силно***

в дома на Ифет

Саиме: Благодаря Ви много, че се обадохте! Приятна вечер! ***затваря телефона***

Серпил: Кой беше?

Саиме: Обади се от моргата, утре ще е погребението. ***тъжно***

Серпил: Не мога да повярвам, че всичко това се случи! Джемил е мъртъв, а Ифет е съсипана. Сега не можем да кажем на Чичек, че баща ѝ е мъртъв!

Саиме: Искан ми се всичко това да беше просто сън! ***разплаква се***

Седат: Това е най-лошото, което можеше да се случи! Добре, че не познавам онези две жени, защото иначе бих ги убил!

Нимет: И сега какво ще правим? Ще отидем ли на погребението?

Саиме: Разбира се, че ще отидем, това е Джемил, но не знам как ще накараме Ифет! ***притеснено***

Нимет: Сигурни ли сте, че това е тялото на Джемил?

Саиме: Не успяхме да го разпознаем, защото беше почти разложено, но носеше същия пръстен и същия часовник като тези на Джемил. Докторът каза, че е починал в следствие на удавяне. Онези две змии са го бутнали от скалите.

Седат: Божичко!

Серпил: Утре ще бъде много тежък ден, не знам как ще издържим!

Саиме: Права си. Ще отида да съобща на Ифет.

Седат: Да дойда ли с Вас?

Саиме: Не, не, няма нужда! Най-добре се приберете у дома, всички си отидоха, не стойте и Вие! Обадете се на Емине и тя да дойде на погребението!

Седат: Добре, госпожо Саиме! Но, ако има нещо, веднага ми се обадете!

Саиме: Добре, хайде, лека вечер! ***тръгва към стаята на Ифет*** Ифет, миличка? ***чука на вратата, след което влиза*** Ифет, дъще, какво правиш? ***отива до нея*** Миличката ми! Всички сме съсипани от случилото се, не знам как ще живеем с тази мисъл, че Джемил е мъртъв... Бъди сигурна, но Дилек и Нил ще си получат заслуженото, никой няма да остане безнаказан.

Ифет: Излез и ме остави! ***бавно***

Саиме: Ифет, дъще, аз.... Аз дойдох, за да ти кажа, че утре ще е погребението, трябва да отидем! ***хваща я за ръка***

Ифет: Какво погребение? ***едвам-едвам***

Саиме: Ифет?! Как кое? Това на Джемил. ***очите ѝ се насълзяват***

Ифет: Не, Джемил не е мъртъв, лелю! Не е мъртъв! ***по бузата ѝ се стича сълза***

Саиме: Знам, че си съкрушена от случилото се, но....

Ифет: Млълкни! ***крещи***

Саиме: Ифет?! ***изплашено***

Ифет: Излез от стаята ми! Джемил не е мъртъв, не е мъртъв, запомнете го всички!

Джемил не е мъртъв! ***плаче силно***

Саиме: Успокой се, Ифет!

Ифет: Махайте се, махайте се, махайте се, махайте се! Джемил е жив, жив е!

започва да хвърля предмети и да блъска

Серпил: Ифет, мила?! ***разтревожено***

Ифет: Не, не, Джемил?! ***счупва огледалото***

Саиме: Иииии... ***хваща се за устата***

Песента към сцената, чуйте от [ТУК](#)!

Ифет пада на земята и започва да плаче силно

Ифет: Джемил, скъпи?!

в селото

Нури: Е, стана късно, това беше всичко за днес!

Джемил: Благодаря Ви, докторе!

Ръза: И аз много ти благодаря, наистина ще помогнеш много на това момче!

Нури: За нищо, утре ще Ви очаквам отново, за да започнем най-важната част от лечението.

Джемил: Нямам търпение. Сега повече от всичко искам да оправя и да се върна при семейството си! ***замечтано***

Ръза: Разбира се, синко, вярвай в себе си и следвай мечтите си! Обещавам ти, че ще се справиш много по-бързо, отколкото предполагаш!

Джемил: Знам, готов съм на всичко, за да прохода отново!